Γαλλία: Κατάρρευση στα δεξιά, απειλή από την άκρα δεξιά, ελπίδα για μια εναλλακτική λύση στα αριστερά

από τον Léon Crémieux

Όπως και το 2017, ο δεύτερος γύρος των γαλλικών προεδρικών εκλογών του 2022 θα φέρει αντιμέτωπη τη Marine Le Pen, ηγέτιδα του ακροδεξιού Rassemblement National (RN), με τον σημερινό πρόεδρο και ηγέτη του κόμματος En Marche, Emmanuel Macron. Ο τελευταίος έλαβε σχεδόν το 27,85% των ψήφων, με τη Le Pen στο 23,15% και τον Jean-Luc Mélenchon, ηγέτη της αριστερής Union Populaire, να έρχεται τρίτος με 21,95%.

Ωστόσο, η νίκη του Macron στον δεύτερο γύρο φαίνεται λιγότερο δεδομένη από ό,τι το 2017 (όταν συγκέντρωσε το 66% των ψήφων) και αυτή η νέα πανομοιότυπη αναμέτρηση δεν θα πρέπει να καλύψει τις σοβαρές διαφορές στην εκλογική πραγματικότητα που έχουν προκύψει μετά τον πρώτο γύρο.

Πρώτον, η αποχή αυξήθηκε κατά περισσότερο από 4% στο 26,3% των εγγεγραμμένων στις κάλπες. Από το 2007, παρατηρείται σταθερή αύξηση της αποχής, τόσο στις προεδρικές εκλογές όσο και στις βουλευτικές εκλογές που ακολουθούν (πάνω από 50% το 2017). Οι νέοι (18 έως 35 ετών) απείχαν σε ποσοστό άνω του 40% (29% πριν από πέντε χρόνια) και οι εργαζόμενοι σε ποσοστό 33% (29% πριν από πέντε χρόνια). Η αποχή αντιπροσωπεύει περίπου το ένα τέταρτο των εγγεγραμμένων.

Παράλληλα, οι εκλογές αυτές σηματοδοτούν μια νέα κατάρρευση των δύο παραδοσιακών κομμάτων της Πέμπτης Δημοκρατίας, του Σοσιαλιστικού Κόμματος (PS) και του γκωλικού κόμματος Les Républicains (LR). Μαζί συγκεντρώνουν μόνο το 6,5% των ψήφων. Το 2017, στο τέλος της πενταετούς θητείας του François

Hollande ως προέδρου, το PS έχασε σχεδόν τα 4/5 των ψήφων του. Το 2022, η υποψήφια του LR, Valérie Pécresse, με ποσοστό 4,78%, έχασε τα 3/4 των ψήφων που έλαβε το κόμμα το 2017.

Κατάρρευση των παραδοσιακών κομμάτων

Μέσα σε δέκα χρόνια και δύο προεδρικές εκλογές, τα δύο αυτά βασικά κόμματα κατέρρευσαν. Το προεδρικό σύστημα έχει καταβροχθίσει αυτούς που το γέννησαν. Το εκλογικό σώμα του Macron είχε επωφεληθεί ήδη από το 2017 με τη συμβολή ενός μεγάλου μέρους του παραδοσιακού εκλογικού σώματος του PS. Το 2022, το μεγαλύτερο μέρος του ψήφισε τον Mélenchon ή τον Macron και το γκωλικό εκλογικό σώμα κατανεμήθηκε κυρίως προς τον Macron αλλά και προς έναν άλλο υποψήφιο της ακροδεξιάς, τον Éric Zemmour.

Δύο παραδείγματα απεικονίζουν αυτές τις μετατοπίσεις:

Στο Παρίσι, μια πόλη με κυρίαρχο το PS εδώ και 20 χρόνια, ο Hollande συγκέντρωσε σχεδόν 35% το 2012. Αυτή τη φορά, η υποψήφια του PS, η Anne Hidalgo, η ίδια δήμαρχος του Παρισιού, κέρδισε το 2,17% των ψήφων, ενώ ο Macron κέρδισε το 35% και ο Mélenchon το 30%.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι το Neuilly sur Seine, ένα κομψό προάστιο της πρωτεύουσας, ιστορικό προπύργιο του γκωλικού κόμματος και της παραδοσιακής δεξιάς από την απελευθέρωση, όπου ο Nicolas Sarkozy ήταν δήμαρχος για είκοσι χρόνια. Το 2017, ο François Fillon, ο υποψήφιος των Γκωλιστών, κέρδισε το 64,92% των ψήφων και ο Macron το 23%. Το 2022, ο Macron διπλασίασε τα ποσοστά του, πλησιάζοντας την απόλυτη πλειοψηφία, ενώ ο Zemmour κέρδισε σχεδόν το 19% και η Valérie Pécresse μόλις το 15% των ψήφων. Τα δύο αυτά παραδείγματα απεικονίζουν την πρωτοφανή τριπλή πόλωση που εμφανίστηκε σε αυτές τις εκλογές, αποστραγγίζοντας την υποστήριξη από τους άλλους υποψηφίους έχοντας, εκατέρωθεν του Macron, την

ακροδεξιά και τον Mélenchon, δηλωμένο υποψήφιο της ριζοσπαστικής αριστεράς. Τόσο ο Macron, όσο και η Le Pen και ο Mélenchon θα έχουν αναδειχθεί ως "η χρήσιμη ψήφος" για μια κατηγορία του εκλογικού σώματος, περιθωριοποιώντας τους άλλους εννέα υποψηφίους σε ποσοστό κάτω του 10% ή ακόμη και 5%.

Ο Macron έχει σαφώς εδραιωθεί ως ο υποψήφιος του αστικού μπλοκ. Η εργοδοτική οργάνωση MEDEF [i] είχε, όπως και το 2017, επιβεβαιώσει την υποστήριξή της στον Macron, ο οποίος ακολουθεί τις νεοφιλελεύθερες κατευθύνσεις από κάθε άποψη και του οποίου τα νέα προγραμματικά σημεία φάνηκε να ικανοποιούν τους καπιταλιστικούς ομίλους, είτε πρόκειται για τις μειώσεις των εισφορών, είτε για τις επιδοτήσεις προς τις επιχειρήσεις, είτε για τη συνέχιση των νεοφιλελεύθερων επιθέσεων με στόχο την υγεία και την δημόσια εκπαίδευση. Έχει εδραιώσει την υποστήριξή του από το αντιδραστικό εκλογικό σώμα από το 2017, δείχνοντας ικανός να αντιταχθεί στις κινητοποιήσεις των gilets jaunes (κίτρινων γιλέκων) και των νέων στις εργατικές συνοικίες ενάντια στην αστυνομική βία, καθώς και στους λαούς των Αντιλλών, του Κανάκι και της Κορσικής, δηλώνοντας υπερασπιστής των δυνάμεων καταστολής. Επίσης, μπροστά στην ατέρμονη κρίση του PS και του LR, η υποψηφιότητά του για τη θέση αυτή φάνηκε η πιο αξιόπιστη. Το αποτέλεσμα ήταν μια σαφής ενίσχυση του εκλογικού του σώματος με τη συμβολή ψήφων από το LR, ενώ διατήρησε τις περισσότερες ψήφους που προέρχονταν από τη σοσιαλδημοκρατία στις ανώτερες τάξεις των μισθωτών και των εύπορων συνταξιούχων, εμφανιζόμενος ως εγγύηση σταθερότητας και μάλιστα ως προπύργιο απέναντι στην ακροδεξιά. Ως εκ τούτου, ακόμη και μεταξύ των ψηφοφόρων που παραδοσιακά ψηφίζουν τη δεξιά ή τη σοσιαλδημοκρατία σε άλλες εκλογικές αναμετρήσεις (δημοτικές ή περιφερειακές), ο Macron εμφανίστηκε, στο πλαίσιο του γαλλικού υπερπροεδρικού συστήματος, ως εγγυητής της ασφάλειας, πέρα από τις άρχουσες τάξεις, για τα κοινωνικά στρώματα που ουσιαστικά γλίτωσαν από την επισφάλεια και τις δυσκολίες της καθημερινής ζωής. Αυτή η ανάγκη για σταθερότητα ενισχύθηκε προφανώς από την πανδημία και τον πόλεμο στην Ουκρανία. Η ιδιαιτερότητα του γαλλικού

εκλογικού συστήματος, όπου η διαχείριση του κυβερνητικού συστήματος είναι αποκλειστική ευθύνη ενός ατόμου και όχι της αναλογικής εκπροσώπησης στο κοινοβούλιο, οδήγησε στην κατάρρευση των κομμάτων που οικοδόμησαν αυτό το σύστημα τα τελευταία εξήντα χρόνια.

Ενίσχυση της ακροδεξιάς

Η ακροδεξιά ενισχύθηκε θεαματικά σε αυτή την προεκλογική εκστρατεία με την εδραίωση του RN και την εισβολή της υποψηφιότητας Zemmour. Ο Macron και τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης είχαν καλλιεργήσει σε μεγάλο βαθμό θέματα όπως η εθνική ταυτότητα και η ασφάλεια κατά τους μήνες που προηγήθηκαν των προεδρικών εκλογών. Ακριβώς όπως ο Φρανσουά Μιτεράν που είχε κάνει τον Ζαν Μαρί Λεπέν τον "καλύτερο εχθρό" του τη δεκαετία του 1980, ο Macron καλλιέργησε την ιδέα μιας νέας αναπόφευκτης μονομαχίας με τη Marine Le Pen, παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως προπύργιο κατά της ακροδεξιάς και πιστεύοντας ότι θα επωφεληθεί και πάλι από το φιάσκο που βίωσε η υποψήφια του RN κατά τον δεύτερο γύρο του 2017. Οι ακροδεξιές προσωπικότητες προσπάθησαν επίσης να ξεφύγουν από αυτή την παγίδα προωθώντας το σχέδιο μιας ανασύνθεσης της «δεξιάς της δεξιάς», οικοδομώντας μια συμμαχία της πιο αντιδραστικής πτέρυγας του LR με ρεύματα της ακροδεξιάς, με στόχο να επεκτείνουν την ένωση που επιτεύχθηκε κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων κατά των ΛΟΑΤΚΙ+ του "La Manif pour tous"[ii] κατά του γάμου των ομοφυλοφίλων και της ιατρικώς υποβοηθούμενης αναπαραγωγής, μια συμμαχία ιδίως με εκείνους γύρω από τον Φρανσουά Φιγιόν. χτίζοντας μια εναλλακτική λύση, καλλιεργώντας την ομοφοβία και την ισλαμοφοβία, καθώς και μια λατρεία των ανεπηρέαστων γαλλικών παραδοσιακών αξιών, και καλωσορίζοντας ανοιχτά τα νεοναζιστικά ρεύματα που η Le Pen είχε περιθωριοποιήσει για χάρη του καθωσπρεπισμού.

Από αυτόν τον συνδυασμό, με την υποστήριξη του ομίλου μέσων

ενημέρωσης του Vincent Bolloré και της Marion Maréchal, ανιψιάς της Marine Le Pen, προέκυψε η εκστρατεία ενός πολεμοκάπηλου δημοσιογράφου της γκωλικής δεξιάς, του Éric Zemmour. Ο τελευταίος διακινεί εδώ και χρόνια τις πιο αντιδραστικές ιδέες και έχει καταδικαστεί πολλές φορές για τα ρατσιστικά και ισλαμοφοβικά του σχόλια. Το σχέδιό του ήταν να ξεπεράσει τη Marine Le Pen από τα δεξιά, προσεγγίζοντας τα πιο φασιστικά ρεύματα του LR για μια πολιτική ανασύνθεση. Είχε τη στιγμή της δόξας του με την πανταχού παρουσία του στα μέσα ενημέρωσης το φθινόπωρο του 2021, προωθώντας την ιδέα ότι μια τρίτη υποψηφιότητα της Marine Le Pen θα οδηγούσε σε μια νέα αποτυχία. Τελικά, ήταν το επιστρεφόμενο μπούμερανγκ αυτού του επιχειρήματος που περιθωριοποίησε τον Zemmour, με την ψήφο στη Λεπέν να εμφανίζεται αντίθετα, για τους παραδοσιακούς ψηφοφόρους της, ως ο μόνος τρόπος για να πέσει ο Macron. Είναι αυτό το επιχείρημα της "χρήσιμης ψήφου" που περιόρισε στο 7% την εκλογική απήχηση του Zemmour αλλά και του τρίτου ακροδεξιού υποψηφίου, του Dupont-Aignan.

Το εγχείρημα αυτό καταλήγει επομένως προς το παρόν σε αποτυχία. Αλλά δυστυχώς, αυτός ο πρώτος γύρος θα έχει επιβεβαιώσει την ψήφο της Le Pen ως τη μεγαλύτερη μεταξύ των υπαλλήλων και των χειρωνακτών εργατών και την ισχυρή παρουσία της στους λαϊκούς κύκλους, ιδίως στο βόρειο, ανατολικό και μεσογειακό στεφάνι. Επιπλέον, για να προσπαθήσει να ενισχύσει το εκλογικό της βάρος στο λαϊκό εκλογικό σώμα, έχει τονίσει την εικόνα της ως "η μόνη υποψήφια που μπορεί να νικήσει τον Macron", αναπτύσσοντας έναν λόγο που υποβαθμίζει τα ζητήματα της ασφάλειας ή της μετανάστευσης υπέρ του ζητήματος της αύξησης της αγοραστικής δύναμης μέσω της μείωσης της φορολογίας και των κοινωνικών εισφορών στους χαμηλούς μισθούς. Καλλιεργώντας αυτή τη λαϊκή εικόνα, έκανε τα πάντα για να φανεί αξιόπιστη στο πλαίσιο του MEDEF και πλήρως συμβατή με τα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Εδραίωση αλλά εξατομίκευση της ψήφου του Mélenchon

Η καινοτομία αυτού του πρώτου γύρου ήταν επίσης η διπλή κίνηση της σχεδόν πλήρους διαγραφής του PS από το προεδρικό πανόραμα και της εκλογικής εδραίωσης του Jean-Luc Mélenchon. Και εδώ, αυτή η τρίτη "χρήσιμη ψήφος" απομύζησε από τις άλλες υποψηφιότητες της Αριστεράς, όχι μόνο εκείνη της Anne Hidalgo, της υποψήφιας του PS που μειώθηκε στο 1,75%, αλλά και εκείνες του EELV (Πράσινοι), του Κομμουνιστικού Κόμματος (PCF), του Nouveau Parti Anticapitaliste (NPA) και του Lutte Ouvrière (LO). Στις πόλεις και στις εργατικές συνοικίες ή στις Αντίλλες, πολλοί θα έχουν αξιοποιήσει την ψήφο του Mélenchon για να μπλοκάρουν την ακροδεξιά από τον 1ο γύρο και να αποφύγουν να ξαναψηφίσουν Macron για να εξαλείψουν την απειλή της Le Pen. Αλλά η ψήφος στον Mélenchon ήταν επίσης η ψήφος των νέων στις γειτονιές που βρέθηκαν αντιμέτωποι με τον ρατσισμό, τις διακρίσεις και την αστυνομική βία. Έτσι, στην περιφέρεια του Παρισιού, πήρε την πρώτη θέση στην πρώην "κόκκινη ζώνη", που έχασε το PCF από τη δεκαετία του 2000, ξεπερνώντας το 50% στο Montreuil, La Courneuve, Aubervilliers, και φτάνοντας συνολικά σχεδόν το 50% στο δημοφιλές διοικητικό διαμέρισμα Seine Saint-Denis.

Ομοίως, η εξέλιξη του λόγου του για την πυρηνική ενέργεια και τον αγώνα για το κλίμα επέτρεψε στην ψήφο του να εμφανιστεί και ως ψήφος υπέρ της δράσης κατά της κλιματικής αλλαγής και ως η μεγαλύτερη ψήφος μεταξύ των νέων ηλικίας 18 έως 35 ετών. Όλα αυτά κυριάρχησαν, διαγράφοντας για πολλούς τη συμπάθειά του προς τον Πούτιν, ιδίως κατά τη διάρκεια των σφαγών στη Συρία, και τη διφορούμενη θέση του για τη ρωσική επιθετικότητα στην Ουκρανία. Έτσι, κατά τις εβδομάδες που προηγήθηκαν των εκλογών, έλαβε χώρα μια αυξανόμενη πόλωση στην αριστερά, ώστε να ενισχυθεί η ψήφος του Mélenchon για να καταστεί δυνατή η είσοδός του στον δεύτερο γύρο. Ωστόσο, ο Mélenchon

εξατομίκευσε καταχρηστικά και αυτές τις εκλογές, μια εξατομίκευση που αντιστοιχεί στον “αέριο” χαρακτήρα του κινήματός του, La France Insoumise (Ανυπότακτη Γαλλία), ένα δίκτυο δράσης χωρίς καμία δημοκρατική διάρθρωση. Ο ίδιος ο Mélenchon, γι’ αυτή την εκστρατεία, οικοδόμησε μια αμφίσημη συνύπαρξη μεταξύ αυτής της εξατομίκευσης και της δημιουργίας γύρω του μιας ευρείας συλλογικότητας, του “Κοινοβουλίου της Λαϊκής Ενότητας”, με στόχο να παίξει το ρόλο της γέφυρας μεταξύ του υποψηφίου και των κοινωνικών κινημάτων. Σε αυτό, επανέλαβε τη στάση του PCF στα τέλη της δεκαετίας του 1990, επιδιώκοντας να επιβληθεί ως εκπρόσωπος του κοινωνικού κινήματος στα θεσμικά όργανα, ενσωματώνοντας στις λίστες του εκπροσώπους των συνδικάτων και του παγκόσμιου κινήματος δικαιοσύνης. Παρομοίως, η La France Insoumise (Ανυπότακτη Γαλλία) προσπάθησε από την αρχή της εκστρατείας να επιβάλει την ψήφο στον Mélenchon ως τη μόνη χρήσιμη ψήφο της αριστεράς, στοχεύοντας ρητά τους άλλους αριστερούς υποψηφίους, ενώ ο ίδιος ανακοίνωσε την υποψηφιότητά του τον Νοέμβριο του 2020 χωρίς ποτέ να επιδιώξει να διεξαγάγει οποιαδήποτε συζήτηση με τις άλλες αριστερές και ακροαριστερές δυνάμεις. Επομένως, η αποτυχία του Mélenchon μια ανάσα από τον δεύτερο γύρο είναι επίσης αποτέλεσμα μιας ηγεμονικής πολιτικής και δεν είναι πρωτίστως ευθύνη των άλλων αριστερών κινημάτων που είναι παρόντα σε αυτές τις εκλογές.

Ανασυγκρότηση της κοινωνικής και πολιτικής αριστεράς

Ωστόσο, η αποτυχία του και η διάσπαση των δυνάμεων της αριστεράς, οι οποίες, παρ’ όλα αυτά, συγκέντρωσαν συνολικό ποσοστό συγκρίσιμο με εκείνο της ακροδεξιάς (31,94% έναντι 32,28% της ακροδεξιάς), δημιουργούν πλέον πολιτικό πρόβλημα. Οι κοινωνικές δυνάμεις και τα ακτιβιστικά ρεύματα επιδιώκουν να ξεπεράσουν τις αποτυχίες και τις προδοσίες της σοσιαλδημοκρατικής αριστεράς και την υποταγή της στον

καπιταλιστικό νεοφιλελευθερισμό. Η αναγκαία συζήτηση για την αποτυχία αυτή και για τους άξονες μιας αναγκαίας πολιτικής και κοινωνικής κινητοποίησης απέναντι στη λαίλαπα του καπιταλισμού δεν έχει γίνει. Η άρνηση αποδοχής αυτής της κατάστασης ήταν ένα από τα βασικά μηνύματα της εκστρατείας του Philippe Poutou και του NPA δεδομένης της επείγουσας ανάγκης για αντικαπιταλιστικό αγώνα. Επίσης, η επιτυχία του Mélenchon αποδεικνύει την πραγματικότητα και το δυναμισμό αυτών των δυνάμεων, αλλά και τα όριά τους, που προκύπτουν από την έλλειψη βούλησης για σύγκλιση και κοινές δράσεις. Δυστυχώς, προς το παρόν, πέρα από τον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών, φαίνεται προφανές για την La France Insoumise ότι το μόνο πολιτικό μέλλον της αριστεράς πρέπει να είναι κάτω από τη σημαία της Union Populaire. Έχουν ήδη ορίσει τους περισσότερους από τους υποψηφίους τους για τις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου, προκειμένου να διατηρήσουν και να αυξήσουν την κοινοβουλευτική τους ομάδα στην Εθνοσυνέλευση.

Σε κάθε περίπτωση, το επόμενο βήμα είναι ο δεύτερος γύρος των προεδρικών εκλογών. Ακόμη και αν οι πρώτες δημοσκοπήσεις δείχνουν νίκη του Macron, η διαφορά είναι πολύ μικρότερη από ό,τι το 2017. Στο λαϊκό εκλογικό σώμα, κάποιοι θα απέχουν, αλλά πολλοί θα ψηφίσουν Macron για να μπλοκάρουν τη Le Pen, όπως συνέβη και το 2017. Η επιλογή αυτή θα γίνει απρόθυμα, ακόμη και αν, μετά από πέντε χρόνια βίαιων επιθέσεων εναντίον των λαϊκών τάξεων και πιστής υπεράσπισης των καπιταλιστικών συμφερόντων, ο Macron προσπαθεί να ντυθεί με μια κοινωνική γλώσσα και μια αντιφασιστική βιτρίνα για να κερδίσει ψήφους στην αριστερά, τροποποιώντας ακόμη και εν μέρει το σχέδιό του για νέες επιθέσεις στις συντάξεις.

Αυτή η συνεισφορά ψήφων από την Αριστερά είναι, μαζί με τους απόντες του πρώτου γύρου, το μόνο απόθεμα ψήφων που του έχει απομείνει για να κερδίσει τον δεύτερο γύρο, καθώς έχει ήδη κερδίσει το μεγαλύτερο μέρος των ψήφων που προέρχονται από την παραδοσιακή Δεξιά. Αλλά πολλοί από τα λαϊκά στρώματα δεν θα μπορέσουν να ξεχάσουν τις ενορχηστρωμένες επιθέσεις εναντίον

των gilets jaunes, των νέων στα προάστια, την ατιμώρητη αστυνομική βία, την αναθεώρηση της ασφάλισης της ανεργίας και την αναγγελία νέων επιθέσεων στις συντάξεις, τα αδιάκοπα δώρα στους καπιταλιστικούς ομίλους, την αποικιοκρατική περιφρόνηση προς τους πληθυσμούς των Αντιλλών, του Κανάκι και της Κορσικής.

Αλλά μια πιθανή νίκη της Marine Le Pen δεν θα ήταν ασήμαντη υπόθεση, παρά το προσωπείο καθωσπρεπισμού που έχει υιοθετήσει τις τελευταίες εβδομάδες, χρησιμοποιώντας ακόμη και τον Zemmour ως απόδειξη της μετριοπάθειάς της. Είναι κληρονόμος και θεματοφύλακας όλων των πιο αντιδραστικών ρευμάτων της γαλλικής ακροδεξιάς και περιλαμβάνει στις τάξεις της τους ιδεολόγους και υπερασπιστές των ρατσιστικών, ξενοφοβικών θέσεων, κληρονόμος και των ρευμάτων που είναι πιο εχθρικά προς το εργατικό κίνημα και τους αγώνες για τη χειραφέτηση των λαών. Αντιπροσωπεύει τη στήριξη των μεγάλων Γάλλων εργοδοτών όταν τα λαϊκά στρώματα ξεσηκώνονται, βγαίνουν στους δρόμους, για να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους και όταν απειλείται η τάξη. Παίρνει το μέρος των δυνάμεων καταστολής, ενάντια στους διαδηλωτές, όπως έκανε κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων των gilets jaunes τον Νοέμβριο του 2019.

Ούτε μια ψήφος για τη Le Pen!

Έτσι, σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσε μια ψήφος στη Le Pen να αποτελέσει όπλο άμυνας απέναντι στις σημερινές ή μελλοντικές επιθέσεις του Macron. Αντίθετα, η εκλογή της υποψήφιας του RN θα ήταν συνώνυμη με μια ποιοτική επιδείνωση της κατάστασης των εργατικών τάξεων, με εμβάθυνση των διαιρέσεων στο στρατόπεδο των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων, που θα αποτελούνταν από την όξυνση των διακρίσεων και των επιθέσεων εναντίον των φυλετικά προσδιορισμένων λαϊκών τάξεων, καθώς και συνώνυμη με νέες επιθέσεις στα συλλογικά δικαιώματα των εργαζομένων και των οργανώσεών τους, εναντίον των δημοκρατικών ελευθεριών. Ομοίως,

ένα υψηλό ποσοστό υπέρ της, που κάθε άλλο παρά θα τιμωρούσε την αντιδραστική πολιτική του Macron, θα αποτελούσε μια πρόσθετη ενθάρρυνση γι' αυτόν στην πορεία των υπερ-νεοφιλελεύθερων και κατασταλτικών πολιτικών του.

Παρόλο που τα τελευταία χρόνια υπήρξε αξιοσημείωτη κοινωνική μαχητικότητα στη μητροπολιτική Γαλλία και στα υπερπόντια διαμερίσματα και εδάφη, στις περιοχές και στους χώρους εργασίας, η πολιτική συγκρότηση του κοινωνικού μας στρατοπέδου για να δράσει και να υπερασπιστεί ένα σχέδιο χειραφέτησης είναι ένα σχέδιο που έχει οικοδομηθεί πάνω στα ερείπια της σοσιαλδημοκρατίας. Η εκλογική επιτυχία του Mélenchon μπορεί να αποτελέσει σημείο στήριξης αν δεν είναι συνώνυμη με την αλαζονεία και την ηγεμονική βούληση και την έλλειψη συζήτησης. Σε κάθε περίπτωση, η διεκδικητική ισχύς της ακροδεξιάς και οι εξαγγελίες νέων επιθέσεων του Macron κατά των συντάξεων και του δημόσιου συστήματος υγείας, η κυβερνητική παθητικότητα απέναντι στην έκτακτη ανάγκη για το κλίμα και η καλπάζουσα επιδείνωση της αγοραστικής δύναμης δείχνουν την άμεση επείγουσα ανάγκη να οικοδομηθεί ένα κοινό μέτωπο πολιτικής δράσης γύρω από τα επείγοντα ζητήματα των ημερών και τον αγώνα κατά του καπιταλισμού. Το ζήτημα αυτό θα τεθεί τις επόμενες εβδομάδες, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα του δεύτερου γύρου.

ΠΕΜΠΤΗ 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2022

https://internationalviewpoint.org

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: elaliberta.gr

[i] https://en.wikipedia.org/wiki/Mouvement_des_Entreprises_de_France

[ii] https://fr.wikipedia.org/wiki/La_Manif_pour_tous

Πηγή: ***elaliberta.gr***